

Disney

ODVÁŽNÁ VAIANA 2

POHÁDKOVÝ ROMÁN

Navíc
8 barevných
stránek

Alicante

Odvážná Vaiana 2

Pohádkový román

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.alicanto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alicanto

Kolektiv

Odvážná Vaiana 2 - Pohádkový román – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Disney
ODVÁŽNÁ
VAIANA 2

Original title: Moana 2 – Junior Novelisation

Copyright © 2026 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved.

Z anglického originálu přeložila Eva Dejmková

V roce 2026 vydalo nakladatelství Alicanto

pro Albatros Media a. s. se sídlem 5. května 22, Praha 4.

Číslo publikace 44 858

Odpovědná redaktorka Eva Zvárová

Technická redaktorka Barbora Pokorná

Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

Chlumec nad Cidlinou

1. vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-6020-3

ISBN e-knihy 978-80-252-6060-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

e-shop: www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno

Disney

ODVÁŽNÁ VAIANA 2

Adaptace Elizabeth Rudnick

Alicante

KAPITOLA

1

Hluboko v džungli, daleko od břehů Motunui, panoval klid. Paprsky ranního slunce pronikaly skrz baldachýn stromů a osvětlovaly plazivkami pokrytou zem pralesa. Jediným zvukem, kromě zvuku vln jemně narážejících do břehu, byla občasná ptačí píseň.

Dokud...

VHÚÚÚÚŠ!

Mořeplavkyně Vaiana upalovala džunglí s čelem nakrčeným soustředěním a přerývaně se nadechovala. Vaiana nesla veslo a utíkala před něčím, co hlasitě funělo.

Ykřikla a smykem zastavila, stihla to těsně předtím, než by se zřítila do široké a hluboké rokle. Nad ní se tyčila hora. Otočila se a podívala se za sebe. Ten tvor ji doháněl. Zbývala jen jediná věc.

Vaiana skočila. Jeden dlouhý nádech jako by visela nad roklí. Pak se zaduněním přistála na skalnatém výběžku na druhé straně. Pomocí vesla získala rovnováhu a dopřála si chvilku, aby nabrala dech.

Funění tvora znělo čím dál hlasitěji a čím dál blíž. A blíž...

„Puo!“ Vaiana se usmála přes rokli, když se objevil její věrný a roztomilý kamarád. Prasátko lapalo po dechu a nožky se mu třásly z té namáhavé honičky. Podívalo se Vaianě do očí. I na tu dálku bylo lehké poznat, že má dost.

„Už jsi skoro tady! Je to jen jeden snadný skok,“ zavolala na něj povzbudivě. Pak jí pohled sjel dolů. „Víceméně.“

Pua se podíval dolů. Hluboko dolů. Dno rokle pokrývaly husté a ostré bodláky. Zvedl hlavu a znovu se na Vaianu podíval. Přesně věděla, co ten pohled znamená. Pua sám nepůjde už ani o krok dál.

Vaianu bolely prsty a v nohou cítila křeče, když šplhala po úbočí hory. Na zádech se jí houpal Pua v závěsu, který vyrobila, a tiše vystrašeně pochrochtával. Vaiana se mu nedivila. Pod nohama a rukama neměla nic než strmou holou skálu – skálu, která se sem tam náhodně oddrolila.

„Hele, chtěl jsi tentokrát se mnou,“ řekla Vaiana a máchlá rukou nahoru a vpřed, aby dosáhla na skalní římsu. Prsty nahmatala rovnou plochu a vítězoslavně vykřikla. Dostali se až na vrchol! Vytáhla sebe i Pua nahoru a ocitla se tvář v tvář...

„Heihei?“ vydechla Vaiana a zírala na vykuleného kohouta. „Jak to?“

Heihei jí pohled bezvýrazně oplácel. Vaiana zavrtěla hlavou a postavila se. Byli na nejvyšším vrcholku malého opuštěného ostrova. Obklopovalo je Cerulejské moře, které se třpytilo v ranním slunci. Vaiana si dopřála delší chvíli, aby si vychutnala pocit objevu. Tohle se nikdy neomrzí, ten pocit, když stojíte na novém místě.

Sáhla po svém náhrdelníku, vytáhla malou škebli a položila ji na zem, stejně jako mnohokrát předtím na mnoha jiných pustých ostrůvcích. Pak si zpod opasku vytáhla lasturu, zvedla ji ke rtům a zatroubila na ni.

Zvuk se nesl přes vlny oceánu, čistě a jasně až k obzoru. Vaiana s nadějí napínala uši.

„Slyšíte něco?“ zeptala se svých kamarádů. Ohlédla se a viděla, že Pua má zvednuté uši a tváří se vážně, jak také poslouchá.

Vaiana se s povzdechem otočila zpět k moři. „Tam někde musí být i ostatní. Další vesnice a lidé,“ pronesla s odhodláním. „A jednoho dne, někdo určitě...“ Zmlkla. V dálce zaslechla něco, co znělo jako zatroubení v odpověď. Vykulila oči a srdce se jí naplnilo nadějí.

Pak se otočila a uvědomila si, že ten zvuk vydává Heihei, který se dusí škeblí. Stál na jednom konci podlouhlého, kládu připomínajícího kamene. Na druhém konci seděl Pua a pobaveně sledoval kohouta, který právě škebli vyplivl.

„Ty se nikdy nezměníš,“ řekla Vaiana a usmála se i přes to zklamání. Heihei jí odpověděl dalším bezvýrazným pohledem. Pak kámen, na kterém s Puou seděli, začal ujíždět. Za chvíli spadnou z útesu!

„Počkat! Hej! Ne, ne, ne!“ zakřičela Vaiana. Skočila po Puovi a Heiheiovi. Měla jen chvíli na to, aby si uvědomila, co se stane, než se společně se svými kamarády překulila přes okraj a zmizela v džungli dole.

S hlasitým zaduněním přistáli na zemi. Vaiana se chvíli rozhlížela kolem. Vykulila své krásné hnědé

oči. V přerostlých liánách, ve stínu těžkého převisu listů, se ukrýval malý oltář. *Lidmi* vyrobený oltář.

KUK!

Zpoza oltáře vykoukla Heiheiova hlava, až Vaiana leknutím nadskočila. Začala se hloupému kohoutovi smát, ale pak si všimla, že mu něco uvízlo na hlavě. Zaostříla. Vypadalo to jako keramická miska.

Vaiana došla blíž a jemně ten předmět sundala Heiheiovi z hlavy. Držela ho v rukou a srdce jí vzrušeně bušilo.

Otřela tenkou vrstvou špíny, která misku pokrývala, a ucítila něco pod prsty. Byla to nějaká rytina nebo písmo. Přesunula předmět do paprsků slunce a podívala se pozorněji. Do keramiky byl vyrytý ostrov, nad ním bylo znázorněné souhvězdí a pod ním lidé na zemi.

Její vzrušení pořád rostlo, a tak Vaiana šťastně vykřikla. Konečně našla důkaz, že existují i další lidé!

Musí se vrátit domů a ukázat své vesnici, co našla. Možná její otec bude vědět, co to souhvězdí znamená, a jaký ostrov je na keramice zobrazený.

„Heiheii! Ty úžasné hloupé kuře!“ jásala.

Se smíchem se otočila a rozběhla se směrem k pobřeží. O chvíličku později se zastavila a otočila

se na Puu a Heiheie. Oba stáli nedaleko od oltáře a tvářili se zmateně. Nebo spíš Pua vypadal zmateně. Heiheie se tvářil pořád stejně.

„Na co čekáte?“ řekla a ukázala jim, aby šli za ní.
„Plujeme domů!“

KAPITOLA 2

Vaiana se zhluboka nadechla. Cítala, jak ji Motunui přitahuje, jako jemná ruka vedoucí ji domů. Milovala objevování, kdy na obzoru bylo pořád něco nového, příslib dalšího nového objevu.

A stejně milovala návraty domů.

Všechno tu bylo vždycky při starém, přesto nějak jiné. Děti seděly pod doškovou střechu vyprávěcí chýše a poslouchali Moniho, vesnického vyprávěče. Vyprávěl jim příběhy o předcích, původních mořeplavcích, i ten nejnovější příběh – ten o Vaianě a Mauim, polobohu Větru a Moře, a o jejich výpravě, při které navrátili

srdce Te Fiti. Farmáři pracovali v polích a starali se o plodiny, kterými pak nakrmí vesnici.

Kdyžkoli se teď Vaiana podívala na oceán za útesem, viděla mořeplavce ze své vesnice, jak projíždějí vlnami na vlastních katamaránech.

Zvedla oči a uviděla, že se objevil známý útes a za ním její vesnice. Po tváři se jí rozlil úsměv, když uviděla otce, náčelníka Tuiho, jak k ní pluje. Na to, že jí kdysi zakazoval vyplout za útes, za ním teď sám trávil dost času. O chvíli později překonal jeho katamarán vlnu a zastavil u toho jejího.

„Dáš si s náčelníkem závod ke břehu?“ zeptal se s úsměvem.

„Ale tati,“ odpověděla Vaiana škádlivě. „To není žádný závod.“

Než se mohl začít hádat, už vyrazila, vedla svůj katamarán přes lámající se vlny směrem k domovu. Za sebou slyšela otcův smích a vítr jí honil husté hnědé vlasy kolem obličeje.

O chvílku později vyjel její katamarán na písek. Vaiana ani nečekala, až úplně zastaví, a vyskočila z něj do mělké vody. Zatímco přicházeli vesničané, aby ji pozdravili, začala katamarán vykládat a odhalovat poklady, které nasbírala na své nejnovější výpravě: koš podivně tvarovaného ovoce. Obrovskou mušli.

„Procházím, procházím!“ křičela Vaianina kamarádka Loto, která v ruce nesla sekeře podobný nástroj zvaný adze. Protlačila se kolem ostatních vesničanů a zastavila se.

Loto byla pořád v pohybu, pořád vynalézala, pořád přemýšlela. Když se Vaiana před třemi lety vrátila do vesnice, všechno se tím změnilo. Lidé chtěli čluny a nové způsoby, jak rybařit. Loto s radostí použila svou bystrou hlavu, aby pomohla. Teď dívčiny oči kmitaly mezi Vaianou a katamaránem.

„Nový katamarán. Jak si vedl?“ zeptala se Loto. „Nešetři mě.“

Vaiana se zarazila. Věděla, že si Loto vezme k srdci všechno, co jí řekne. A zkusí to opravit. Okamžitě. Dívala se na Lotinu adze. „Víš,“ začala, „chvilku trvá, než otočíš plachtu, ale –“

„Chápu!“ Loto ji nenechala domluvit. Než ji Vaiana stihla zastavit, skočila Loto na katamarán a pomocí adze podsekla stěžeň.

Vaiana se musela kousnout, aby se nesmála. Alespoň věděla, že jí Loto postaví něco lepšího.

Rozhlédla se, aby se přesvědčila, že padající stěžeň nikoho nezasáhl, a uviděla otce, který na břeh vytahoval svůj člun. Vyskočil a vykročil k ní.

„Tak jak to šlo tentokrát?“ zeptal se.